

Terningkast 5 i Nordlys

Bjørn H. Larsen anmeldte «Poteter har ingen vinger» i Nordlys 7. januar. Han er tydeligvis blitt rørt og begeistret over det han fikk se. Under overskrifta VETTIG OG VART skriver han:

Poteter kan brukes til mangt og mye. Også til å fortelle ei vettig, humoristisk, men også vakker historie om dypt savn og død. Det er nettopp det Ferske Scener har maktet å gjøre på en fremragende måte med sin nye forestilling.

Ei barneforestilling som har minst like mye appell til oss voksne som til de litt «voksne» barn. Det er dristig å invitere barn til ei forestilling som i starten virker noe trist og som har et slikt innhold. Men på barnas reaksjoner skjønner vi ganske snart at historien når fram - ikke minst takket være måten den blir presentert på. Med fakter og mimikk, og med ei god innføring av fortelleren Jon Kristian Gaare Blix, blir vi på en elegant måte satt inn i historien. Det vil si at vi aner så vidt noe allerede mens vi er på vei inn i den lille salen. I små «bur» ser vi to som sover på en usedvanlig måte.

Så er da også livet snudd på hodet for ekteparet som har mistet sin seks år gamle datter Lela for sju år siden. De savner henne fortsatt, har mistet matlysten og vil helst sove hele tiden. På loftet har mammaen bevart rommet til sin datter, og minnes henne ved å sende hennes yndlingsdokka til himmelen der hun tror hun er nå. Deres tilværelse får et innhold da mandelpoteten i Bernt Bjørns fabelaktige skikkelse dukker opp. Også han har opplevd et mareritt da han rømte fra fabrikken som laget potetemos. Også han har mistet sine nærmeste, og søker nå fortvilet etter jord og vann slik at han kan gro og gi liv til nye småpoteter.

På en utsøkt måte makter historie å formidle både alvor og humor om livet og livet etter livet. Mandelpotetens historie gir ekteparet en ny dimensjon i sin sorg. Det er blitt ei forestilling som både trollbinder, får oss til å tenke et stykke utover vår egen nesetipp, og som også frambringer latter.

Etter en litt stiv start, mykner også både Ellen Zahl Jonassen og Klaus Løkholm Bergli opp i sine roller, og sammen med Bernt Bjørn som poteten utgjør de en trio som fanger oss inn i savnets verden - og lærer oss at humor også kan dempe de hardeste indre smertene.

Ikke minst derfor er «Poteter har ingen vinger» blitt ei forestilling som løfter oss ut av hverdagens ofte så grå og triste dager, til et liv som gir håp og trøst. Det er ingen trist forestilling - tvert imot - vi får oppleve, selv om teamet kan virke slik. Det er ei forestilling man forlater med et smil.

Hele teamet bak den høstet velfortjent og langvarig applaus, og svarte med å servere alle barna saft etterpå. Dette er både vettig og god teater for både unge og eldre. La meg imidlertid føye til at den nok ikke passer til de aller minste. Og at yngre barn kanskje bør være sammen med en voksen som kan gi forklaring på dødens og savnets mystikk.